

Соати довари Худо фаро расидааст — рақами як

Ҳукми зиндагон ва аҳамияти пайғамбаронаи 9/11

Jeff Pippenger

2024-12-18

Мо, воқеан, аз замони муайяне тӯлонӣ, яъне бевосита пас аз 9/11, пайваста таълим додаем, ки довари зиндагон дар 9/11 оғоз ёфт. Мо ин воқеиятро аз бисёр шохидони Китоби Муқаддас дарк кардем, ки онро аз самтҳои комилан гуногун тасдиқ менамуданд. Аз моҳи июли соли 2023 инҷониб, мо нисбат ба ҷузъиёте, ки андаке пас аз 9/11 ошкор шуда буданд, тафсилоти боз ҳам бештареро дар бораи довари зиндагон, ки дар 9/11 оғоз ёфт, фаҳмидаем. Чаро довари зиндагон дар 9/11 оғоз ёфт? Довари библиявии зиндагон чист?

Дар боби аввали китоби Ваҳй, хусусияти асосие, ки дар бораи Масеҳ муайян карда мешавад, ин аст, ки Ў Алфа ва Омега, Ибтидо ва Интиҳо, Аввалин ва Охири аст. Ў намунаи ҳамон сифати хосси хислати Худо пеш меорад, вақте ки ба Юҳанно амр фармуд, ки он чиро, ки буд, бинависад; ва бо ин кор Юҳанно ҳамчунин он чиро, ки хоҳад омад, менавишт. Исо ҳамеша интиҳоро бо ибтидо тасвир мекунад. Ин аст кист Ў.

Китоби Муқаддас Исоро ҳамчун Калом муаррифӣ мекунад. Китоби аввали Китоби Муқаддас — Ҳастӣ — маънои «оғоз»-ро дорад. Китоби охири Китоби Муқаддас — китоби Ваҳй аст, ва ҳақиқатҳое, ки нахуст дар китоби Ҳастӣ баён шудаанд, дар китоби Ваҳй мавриди баррасӣ қарор мегиранд. Ҳастӣ Алфа аст ва Ваҳй Омега, ва яқоя онҳо Калом мебошанд, ва Калом Исо аст, ки Ў Алфа ва Омега мебошад. Имзои Худо, ё номи Ў, дар ҳар порчаи пешгуи Китоби Муқаддас навишта шудааст. Он имзо тасдиқ мекунад, ки нур дар он порча ҳақиқат аст.

Агар тафсири порчае аз нубувват мӯҳри Худоро, ки исми Ўст, ки хислати Ўст, надошта бошад, пас он тафсир нодуруст аст. Санчишҳои дигари низ ҳастанд, ки ҳангоми тафсири Калом нубуввати Худо бояд ба кор бурда шаванд, аммо ҳар санчише, ки шахс метавонад татбиқ намояд, он санчиш бояд дар доираи Каломи Худо муайян гардида бошад. Агар санчишҳои сохтаи инсон вучуд надошта бошанд, тафсирҳои сохтаи инсон низ камтар хоҳанд буд. Пас, чаро? Ва чӣ? Оё довари библиявии зиндагон, ки дар 9/11 оғоз ёфт, ҳамин аст?

Вақте ки Масеҳ Худо дар китоби Ваҳй муаррифӣ мекунад, Ў Худо ибтидо ва анҷом меномад ва бо истифода аз пайғамбар Юҳанно нишон медиҳад, ки ин сифати хислати Ў чиро ифода мекунад. Ў паёми тамоми китобро ҳамчун ваҳии Худ муаррифӣ менамояд. Ў ба Юҳанно амр мекунад, ки он чиро, ки он вақт дар ҷаҳони Юҳанно мавҷуд буд, бинависад; ва бо ин кор, Юҳанно он чиро сабт мекард, ки дар анҷоми ҷаҳон хоҳад буд. Юҳанно яке аз дувоздаҳ роҳбар дар ибтидои калисои масеҳӣ буд, ва аз ин рӯ Юҳанно анҷоми калисои масеҳиро, ки бо яқсаду чилу чор ҳазор ва анбӯҳи бузург дар боби ҳафтуми китоби Ваҳй

намояндагӣ шудаанд, ба тасвир меорад.

Мантиқи Китоби Муқаддас чунин аст: Исо Калом аст, ки ба василаи Ё ҳамаи чизҳо офарида шуданд, ҳамон Каломе ки ҳамеша бо Падари Худ буд, ва Ё ҳамчунин Китоби Муқаддас аст, зеро Ё Каломи Худост. Аввалин сифати хислати Масеҳ, ки дар паёми охирини Каломи Худо муаррифӣ мегардад, ин аст, ки Ё анҷоми чизро бо ибтидои ҳамон чиз нишон медиҳад. Агар ин ҳақиқат дар бораи хислати Худо дар омӯзиши Китоби Муқаддаси шахс татбиқ карда нашавад, ӯ наметавонад ба ростӣ бидонад, ки довариини зиндагон чист, ва чаро он дар 9/11 оғоз ёфт, ва муҳимтар аз ҳама, чаро он қариб ба анҷом расидааст.

Ҳамчун намунаи принципи Алфа ва Омега, Исроили қадим намунаи Исроили муосир мебошад, ки ин ҳақиқати нубувватиро ҳамчунин метавон чунин муайян кард: Исроили тахтуллафзӣ намунаи Исроили рӯҳонӣ мебошад. Ба ҳар тарзе ки ин баён карда шавад, ҳам Исроили қадимаи тахтуллафзӣ ва ҳам Исроили муосири рӯҳонӣ таърихи ибтидоӣ ва таърихи анҷомӣ доранд. Се аз ин чор таърих дар гузашта мебошанд, ва мо ҳоло дар таърихи чорум ва ниҳой қарор дорем.

Се таърихи гузашта се шоҳиди насли охирини таърихи заминро ифода мекунанд. Он се таърихи гузашта он наслро муайян месозанд, ки дар китоби Ваҳй ҳамчун яксаду чихилу чаҳор ҳазор муаррифӣ шудааст. Хатҳои дигари таърихи нубувватӣ низ ҳастанд, ки ба яксаду чихилу чаҳор ҳазор дахл доранд, аммо шумораи яксаду чихилу чаҳор ҳазор рамзшиносии нубувватиро дар бар мегирад, ки яксаду чихилу чаҳор ҳазор қасонанд, ки дар нубувват тавассути зарб намудани дувоздаҳ қаблаи Исроили қадимаи воқеӣ бо дувоздаҳ шогирди Исроили рӯҳонии муосир намояндагӣ шудаанд.

Ҳамчун намунаи дигари Алфа ва Омега, се ғариштаи боби чорухдаҳуми Ваҳй таърихи оғоз ва анҷомро ифода мекунанд. Ҳаракати Миллеритӣ таърихи оғози се ғариштаро ифода менамояд, ва ҳаракати саду чилу чор ҳазор таърихеро ифода мекунад, ки ба анҷоми паёми ғариштаи сеюм тааллуқ дорад. Ҳаракати алфа оғози довариини тафтишотиро дар 22 октябри соли 1844 эълон намуд. Ҳаракати омега оғози довариини зиндагонро эълон кард ва оғози онро 9/11 муайян намуд.

Намунаи сеюми Алфа ва Омега, ки ба осонӣ бо ваҳй устувор мегардад, ин аст, ки дар ибтидо, яъне дар ҳаракати алфавии миллериён, масали даҳ бокира ба айни ҳарф ба иҷро расид. Хоҳар Уайт таърихи миллериёнро дар китоби «Муборизаи Бузург» дар заминаи он ки он масал дар он замон иҷро мегардид, муайян месозад. Ё таълим медиҳад, ки ҳаракати омегавии яксаду чилу чаҳор ҳазор низ масали даҳ бокиро ба айни ҳарф ба иҷро хоҳад расонд. Се шаҳодати кӯтоҳи Масеҳ, ки интихоро бо ибтидо ҳамсон месозанд.

Дар оғози таърихи Исроили қадим, Худованд бо ибриён аҳд баст, чунон ки ин бо хун бар сутунҳои дар ифода ёфтааст, ки албатта нахустин зикри Фарёди Нимашаб дар Каломи Худост. Таъмид рамзи муносибати аҳдӣ бо Масеҳ аст, ва Павлус ба мо таълим медиҳад, ки ҳамаи ибриёне ки аз Миср берун омаданд, ҳама дар «абр» ва дар «баҳри» Сурх таъмид ёфтанд. Пас аз он ки аз баҳр гузаштанд, ба онҳо манн дода шуд, ки аз ҷумла, дар заминаи он ки имтиҳон буд, рамзи Шанбеи рӯзи ҳафтум мебошад.

«Манно» нахустин озмоиши онҳоро ифода мекунад; ва ҳангоме ки онҳо дар даҳумин ва охири озмоиши худ, вақте ки паёми Ғушаъ ва Колеб ро рақардан, нокм шудан, он ғоҳ Худован онҳоро ҳамчун қавми аҳди Худ рақ намуд ва бо Ғушаъ ва Колеб ба аҳд даромад. Вақте ки онҳо билоҳира ба Замини Мавъуд ворид шудан, маросими хатна бар он мардоне, ки дар давоми чиҳил сол таваллуд ёфта будан, анҷом дода нашуда буд, зеро ин маросим ҳангоми исёни Қодеш қатъ гардида буд ва дар Қодеш, андаке пеш аз вуруд, аз нав барқарор карда шуд. Ин нишонаи Алфа ва Омега аст.

Саргардонии чиҳилсола дар биёбон бо исён бар зидди паёми Ғушаъ ва Колеб оғоз ёфт, ва бо исёни Мусо, ки Саҳро рақад, анҷом пазируфт, ва ба ин васила ҳислат ва кори Худоро нодуруст намояндагӣ кард. Оғози Исроили қадим анҷоми Исроили қадимро тасвир менамояд.

Дар охири Исроили қадим, Исо ҳамчун «Фиристоаи Аҳд» дар боби сеюми Малоқӣ омад, то «аҳд»-ро бо бисёрон барои як ҳафта устувор гардонад, дар иҷрои боби нуҳуми Дониёл. Ҳамчун Фиристоаи Аҳд, Масеҳ бо қалисои масеҳӣ дар ҳамон таърихе ба аҳд даромад, ки дар он аз назди қавми пешинаи аҳд гузашта буд. Дар аввали Исроили қадим ҳамчун қавми аҳди Худо, Худован аз назди як қавми пешинаи аҳд гузашта, бо қавми нави баргузида ба аҳд даромад. Ё айнан ҳамин корро дар охири Исроили қадим низ ба амал овард.

Рамзи аҳд издивоҷ аст, ва аз таваллуди Масеҳ то ҳаробии Ерусалим дар соли 70 милодӣ, нубувват талоқи тадриҷии Худоро аз Исроили қадимаи зоҳирӣ баён мекунад. Пас, талоқ дар асл қай ба қувва даромад: ҳангоми таваллуди Ё, марғи Ё, сангсор шудани Истефанус, ё ҳаробии Ерусалим?

«Дар айни замон ибодаткунандагон аз ҳар миллат сӯи маъбаде меомадан, ки барои парастии Худо тақдис шуда буд. Он, ки бо тилло ва санғои қиматбаҳо мекурахшид, манзарае аз зебой ва шаҳомат буд. Аммо Яҳува дигар дар он қасри дилфиреб ёфт намешуд. Исроил ҳамчун як миллат худро аз Худо ҷудо карда буд. Вақте ки Масеҳ, наздики анҷоми хизмати заминии Худ, барои бори охир ба дохили маъбад назар афканд, Ё гуфт: “Инак, ҳонаи шумо ба шумо вайрон гузошта мешавад.” Матто 23:38. То он вақт Ё маъбадро ҳонаи Падари Худ меномид; аммо ҳангоме ки Писари Худо аз он деворҳо берун рафт, ҳузури Худо барои ҳамеша аз маъбаде, ки барои ҷалоли Ё бино шуда буд, бардошта шуд». Аъмоли ҳаввориён, 145.

Рӯзи дигар, пас аз Вуруди Зафармандона, Масеҳ эълон кард, ки ҳонаи яҳудӣ ҳаробу вайрон аст, ва талоқ ба таври ниҳой анҷом ёфт. Пас, талоқ ҳангоми ғуруби офтоб дар рӯзи Вуруди Зафармандона ба таври ниҳой анҷом ёфт.

«Ерусалим фарзанди ғамхории Ё буд, ва ҷунон ки падари меҳрубон бар писари сарқашии худ мотам мегирад, ҳамон тавр Исо бар шаҳри маҳбуб гирифт. Чӣ гуна туро таслим кунам? Чӣ гуна бубинам, ки ту ба ҳалокат супурда шавӣ? Оё бояд туро раҳо кунам, то паймонаи шарорати худро пур созӣ? Як ҷон ҷунон арзиш дорад, ки дар муқоиса бо он ҷаҳонҳо ба ночизӣ фуру мераванд; аммо дар ин ҷо тамоми як миллат бояд талаф меёфт. Ҳангоме ки офтоби рӯ ба ғуруби тезғузар аз осмон аз назар пинҳон мегашт, рӯзи файзи

Ерусалим ба поён мерасид. Дар ҳоле ки он чараён бар доманаи Кӯҳи Зайтун бозистода буд, барои тавбаи Ерусалим ҳанӯз дер нашуда буд. Фариштаи раҳмат он вақт болҳои худро ҷамъ мекард, то аз тахти заррин фуруд ояд ва ҷойро ба адолат ва доварию зудназдиқшаванда вогузорад. Аммо дили бузурги пурмуҳаббати Масеҳ ҳанӯз барои Ерусалим илтиҷо мекард, ки раҳматҳои Ӯро хор шумурда, хушдорҳои Ӯро нодида гирифта, ва наздиқ буд дастҳои худро ба хуни Ӯ олуида созад. Агар Ерусалим фақат тавба мекард, ҳанӯз дер нашуда буд. Дар ҳоле ки шуоъҳои охирини офтоби гурубкунанда бар маъбад, бурҷ ва қулла ҳанӯз мекурахшиданд, магар ягон фариштаи нек ӯро ба сӯи муҳаббати Наҷотдиҳанда роҳнамоӣ намекард ва ҳалокати ӯро барнамегардонд? Шаҳри зебо ва нопок, ки пайғамбаронро сангсор карда буд, ки Писари Худоро рад карда буд, ки бо тавбанакардагии худ худро дар бандҳои асорат маҳкам месохт, — рӯзи раҳмати ӯ қариб ба поён расида буд!»

«Бори дигар Рӯҳи Худо ба Ерусалим сухан мегӯяд. Пеш аз он ки рӯз ба анҷом расад, боз шаҳодате бар Масеҳ дода мешавад. Овози шаҳодат баланд мегардад ва ба нидое аз гузаштаи нубувватӣ посух медиҳад. Агар Ерусалим ин нидоро бишнавад, агар Наҷотдиҳандаеро, ки ба дарвозаҳои вай ворид мегардад, бипазирад, ӯ ҳанӯз метавонад наҷот ёбад.

«Ба ҳокимони Уршалим хабар расидааст, ки Исо бо издиҳомии бузурги мардум ба шаҳр наздиқ мешавад. Аммо онҳо барои Писари Худо ҳеҷ истикборе надоранд. Бо тарс берун меоянд, то Ӯро пешвоз гиранд ва умед доранд, ки ин анбӯҳи мардумро пароканда созанд. Ҳангоме ки ин роҳпаймоӣ наздиқ аст аз Кӯҳи Зайтун поён фарояд, аз ҷониби ҳокимон боздошта мешавад. Онҳо сабаби ин шодмонии пушошӯбро меҷӯрсанд. Вақте ки онҳо савол мекунанд: “Ин кист?” шогирдон, ки аз рӯҳи илҳом пур шудаанд, ба ин савол ҷавоб медиҳанд. Бо баёни фасеҳ онҳо пешгӯиҳоро дар бораи Масеҳ тақрор мекунанд:

«Одам ба шумо хоҳад гуфт: насли зан аст, ки сари морро хоҳад кӯфт.

«Аз Иброҳим бипурс, ӯ ба ту хоҳад гуфт: Ӯ «Маликсиддиқ, Подшоҳи Салим» аст, Подшоҳи Сулҳ. Ҳастӣ 14:18.»

«Яъқуб ба шумо хоҳад гуфт, ки Ӯ Шилоҳи сибти Яҳудост.»

«Ишаъё ба шумо мегӯяд: “Имонуэл”, “Аҷоиб, Мушовир, Худои Қодир, Падари Ҷовидонӣ, Мири Сулҳ”. Ишаъё 7:14; 9:6.»

«Ирмиё ба шумо хоҳад гуфт: Шоҳаи Довуд, “Худованд — адолати мо”. Ирмиё 23:6.»

«Дониёл ба шумо хоҳад гуфт: Ӯ Масеҳ аст.

«Хушаъ ба шумо хоҳад гуфт: Ӯ «Худованд Худои лашкархост; номи ёдгории Ӯ — Худованд аст». Хушаъ 12:5.

«Яҳёи Таъмиддиҳанда ба шумо хоҳад гуфт: Ӯ «Барраи Худост, ки гуноҳи ҷаҳонро мебардорад». Юҳанно 1:29.

«Яҳуваи бузург аз тахти Худ эълон намудааст: “Ин аст Писари маҳбуби Ман”». Матто 3:17.

«Мо, шогирдони Ў, эълон мекунем: Ин аст Исо, Масех, Шохзодаи ҳаёт, Начотдихандаи ҷаҳон.»

«Ва мирзодаи қувваҳои зулмот Ўро мешиносад ва мегӯяд: “Туро мешиносам, ки кистӣ: Қуддуси Худо.” Маркӯс 1:24». Орзуи асрҳо, 577–579.

Таърихи Вуруди зафармандонаи Масех ба таври намунавӣ таърихи Нидои нисфи шабро дар давраи миллеритҳо таҷассум мекард. Иқтибос аз хоҳар Уайт нишон медиҳад, ки ҳангоме ки вуруд оғоз ёфт, мардум зери илҳами Рӯҳулқудс қарор гирифтанд, ва баъд Масех истода, бар Ерусалим гирифт. Пас аз он Ў вурудро идома дод, ва он гоҳ бо роҳбарияти яҳудӣ рӯ ба рӯ гардид. Ман мехоҳам баъзе хусусиятҳои ин воқеаро ҷудо намоям, то нишонаҳои роҳро, ки дар таърихи миллеритҳо такрор мешаванд, муайян созам. Аммо пеш аз он мехоҳам нуктае дар бораи оғоз ва анҷом баён кунам. Он чи мо ҳозир аз хоҳар Уайт иқтибос овардем, анҷоми як бобро ифода мекунад, ва оғози боби баъдӣ чунин мегӯяд.

«Савори зафармандонаи Масех ба Ерусалим пешнамоиши хирае буд аз омадани Ў бар абрҳои осмон бо қудрат ва ҷалол, дар миёни зафари фариштагон ва шодмонии муқаддасон. Он гоҳ суҳанони Масех ба қоҳинон ва фарисиён ба амал хоҳанд омад: “Аз ин пас Маро нахоҳед дид, то вақте ки бигӯед: Муборак аст Он Касе ки ба исми Худованд меояд.” Матто 23:39. Дар рӯёи нубувватӣ ба Закариё он рӯзи зафари ниҳой нишон дода шуд; ва ӯ ҳамчунин оқибати онҳоро дид, ки дар омадани аввал Масехро рад карда буданд: “Ба Ман, ки сӯроҳ кардаанд, хоҳанд нигарист, ва барои Ў навҳа хоҳанд кард, чунон ки касе барои писари ягонаи худ навҳа мекунад, ва барои Ў талхком хоҳанд шуд, чунон ки касе барои нахустзодаи худ талхком мешавад.” Закариё 12:10. Ин манзараро Масех пешбинӣ карда буд, ҳангоме ки шаҳро дид ва бар он гирифт. Дар вайронии замони Ерусалим Ў нестии ниҳони он қавмеро медид, ки дар хуни Писари Худо гунаҳкор буданд.»

Шогирдон нафрати яҳудиёро нисбат ба Масех медиданд, вале ҳанӯз намедиданд, ки он ба чӣ хоҳад овард. Онҳо ҳанӯз ҳолати ҳақиқии Исроилро намефаҳмиданд ва ҷазоеро, ки мебоист бар Ерусалим фуруд ояд, дарк намекарданд. Масех инро ба воситаи як дарси басо пурмаъноӣ аёнӣ бар онҳо қушод.

«Мурочиати охири ба Ерусалим беҳуда буд. Қоҳинон ва сардорон овози нубувватии гузаштаро, ки дар посух ба саволи «Ин кист?» аз ҷониби издиҳом танин меандохт, шуниданд, вале онро ҳамчун овози Илҳом қабул накарданд. Бо ғазаб ва ҳайрат онҳо кӯшиданд мардумро хомӯш созанд. Дар миёни издиҳом афсарони румӣ низ буданд, ва душманони Ў Исоро назди онҳо ҳамчун сарвари ошӯб айбдор карданд. Онҳо ўро чунин вонамуд карданд, ки гӯё Ў дар арафаи тасарруфи маъбад буда, ҳамчун подшоҳ дар Ерусалим салтанат ронад». «Орзуи асрҳо», 580.

Нуктае, ки намехостам аз даст диҳам, ин аст, ки Вуруди зафармандонаи Масех ба Ерусалим на танҳо Фарёди Нисфи Шаби таърихи миллеритиро тимсол мекунад, балки ҳамчунин анҷоми ҷаҳонро низ. Он бо бозгашти Масех дар оғози ҳазорсолаи боби бистуми Ваҳй ва низ бо бозгашти Ў ҳамроҳ бо Ерусалими Нав дар поёни ҳазорсола вобаста аст. Он ҳамчунин бо марги шарирон ҳангоми омадани дуҷуми Ў ва бо доварии ниҳони онҳо дар поёни ҳазорсола

алоқаманд аст. Оғози сархати охирин мегӯяд: «Охирин мурочиат ба Ерусалим беҳуда буд. Коҳинон ва ҳокимон овози нубувватии гузаштагонро, ки аз ҷониби издиҳом дар посух ба саволи “Ин кист?” танинандоз шуда буд, шуниданд, вале онро ҳамчун овози Илҳом напазируфтанд.»

Нидои охирин беҳуда буд, ва он нидо ҳамчун «овози нубувватии гузашта» муаррифӣ гардид. Анбӯҳи мардум дар рӯзгори Масеҳ нидои охирини худро рад карданд, зеро онҳо машварати Ирмиёро дар бораи бозгашт ба роҳҳои куҳан рад намуданд. Онҳо ҳамчунин усули «қатор бар қатор»-ро напазируфтанд, зеро шогирдон ба саволи «Ин кист?» бо гирд овардани чандин шохид, қатор бар қатор, андаке аз ин ҷо ва андаке аз он ҷо, ҷавоб дода буданд.

Вақте ки Масеҳ оғоз ба вуруд ба Ерусалим мекунад, Ӯ дар роҳ меистад. Ин бо иҷрои пешгӯӣ оғоз меёбад, вақте ки шогирдон харро барои он ки Масеҳ бар он савор шавад, муҳайё месозанд. Ӯ ҳеҷ гоҳ бар ҳайвоне савор нашуда буд, ва он ҳайвон низ ҳеҷ гоҳ савор карда нашуда буд. Мантиқ ба як мӯъҷиза ишора мекунад, зеро кадом ҳайвон бори аввал ба саворе иҷозат медиҳад, ва кист, ки медонад чӣ гуна хареро идора кунад, ки ҳаргиз пеш аз он чунин накарда буд. Ин монанд аст ба он вақте ки фалиштиён қурбониеро бар ароба, ҳамроҳ бо Сандуқ, гузоштанд ва ду модагоvero, ки ҳар ду ғӯсолаҳои ширмак доштанд ва ҳеҷ гоҳ пеш аз он ароба нақашида буданд, ба он бастанд, ва онҳо дарҳол ғӯсолаҳоро тарк карданд ва сафарро барои баргардонидани Сандуқ ба ибриён оғоз намуданд. Сандуқ дар роҳи худ сӯи Ерусалим аст, ва вақте ки Довуд дар ниҳоят онро ба Ерусалим меорад, ӯ вуруди зафармандонаи Масеҳро ба таври намунавӣ пешнамоиш дод.

Вақте ки Масеҳ бар ҳар нишаст, мардум ба паҳлуи роҳ либосҳои худро густурдан гирифтанд, шоҳаҳои хурморо бурида, нидо бароварданд: «Хӯсанно бар Писари Довуд: Муборак аст Он ки ба исми Худованд меояд! Хӯсанно дар аъло!» (Матто 21:9) Пешвоён муқовимат намуда, аз Исо талаб карданд, ки издиҳомро хомӯш созад. Онҳо пеш рафтанд, ва Исо истод, то бар инсонияти гумшуда, ки Ерусалим намояндагии онро мекунад, гирия кунад. Сипас ҷараёни роҳпаймоӣ идома ёфт ва пешвоён бори дигар мудохила намуда, бо исрор талаб карданд, ки донанд Исо кист. Он гоҳ шогирдон бо шаҳодати пайдарпайи анбиё посух доданд.

Таърихе ки мо ҳоло онро баррасӣ мекунем, пеш аз он эҳёи Лаъзор воқеъ гардид, ки ноумедии аввалинро дар хати нубувватие ки дар масали даҳ бокира тасвир шудааст, нишон медиҳад, ва инчунин ламс кардани Сандуқ аз ҷониби Уззо, дар хати вуруди тантанавии Довуд ба Ерусалим. Ноумедии аввалин бо замони таъхир вобаста аст, ва Масеҳ вақте ки бори аввал шунид, ки Лаъзор бемор аст, даранг кард, ҳамон тавре ки Довуд низ бо гузоштани Сандуқ дар он ҷое ки Уззо мурд, то он даме ки баъдтар онро бозпас гирифт, даранг намуд. Лаъзор мурд, ва баъд аз он эҳё карда шуд. Лаъзор ҳамон шахсест, ки баъд аз он хареро ки Исо бар он савор шуда ба Ерусалим даромад, роҳнамоӣ мекунад.

Дар таърихи миллеритҳо фариштаи дуюм 19 апрели соли 1844, дар ноумедии аввал, ки оғози давраи таъхирро нишон дод, фаро расид. Пас аз он Самуил Сноу ба таври тадриҷӣ ба

инкишофи паёми Нидои Нимашаб оғоз намуд. Инкишофи тадричии он паём бо вуруди Масеҳ ба Ерусалим ифода меёбад. Пешрафти кори Сноу ҳамчунин дар сафарҳои Сандук ифода шудааст: аз назди фалиштиён, ба ароба, ба Уззо ва дар ниҳоят ба Ерусалим.

Вуруд бо эълони ибтидоии мардум оғоз меёбад, ҳангоме ки роҳбарон ба Масеҳ гуфтанд, ки издиҳомро хомӯш созад; баъд аз он ғиряи Масеҳ меояд, ва сипас эълони шогирдон, вақте ки роҳбарони якрав пурсиданд, ки Масеҳ кист. Зухури илҳом дар мардум, ки посухи аввали роҳбарони якраво ба вучуд овард, аз ҷониби шогирдон такрор мегардад, вақте ки онҳо «сатр бар сатр» анбӯҳи шохидони набавии гузаштаро пеш оварданд. Чун офтоб он рӯз ғуруб кард, Исроили қадим аз Худо талоқ дода шуд.

Дар он таърих ба мо маълум карда мешавад, ки шогирдон «чазоеро, ки мебоист бар Ерусалим фуруд ояд, дарк намекарданд». Он «чазое», ки мебоист «бар Ерусалим фуруд ояд», барои шогирдон ба воситаи «як дарси муҳими айён» тасвир карда шуд. Он дарси муҳими айён лаънат кардани дарахти анҷир буд. Харобии Ерусалим, ки шогирдон ҳанӯз онро намефаҳмиданд, ба воситаи лаънат кардани дарахти анҷир, инчунин ба воситаи масале, ки Масеҳ қаблан дар бораи дарахти анҷир таълим дода буд, тасвир гардида буд.

«Ин огоҳӣ барои ҳамаи замонавост. Амали Масеҳ дар лаънат кардани он дарахте ки худи қудрати Ӯ онро офарида буд, ҳамчун огоҳӣ барои ҳамаи калисоҳо ва барои ҳамаи масеҳиён меистад. Ҳеҷ кас наметавонад шарияти Худоро зиндагӣ кунад, магар он ки ба дигарон хизмат намояд. Аммо бисёранд онҳое ки ҳаёти пур аз раҳм ва бегаразонаи Масеҳро дар амал зиндагӣ намекунанд. Баъзеҳо, ки худро масеҳиёни аъло мешуморанд, намефаҳманд, ки хизмат барои Худо аз чӣ иборат аст. Онҳо нақша мекашанд ва меомӯзанд, то ба худ писанд оянд. Онҳо танҳо нисбат ба худ амал мекунанд. Вақт барои онҳо танҳо ба ҳамон андоза арзиш дорад, ки то чӣ метавонанд барои худ гирд оваранд. Дар ҳамаи қорҳои зиндагӣ ҳамин мақсади онҳост. Онҳо на барои дигарон, балки барои худ хизмат мекунанд. Худо онҳоро офарид, то дар ҷаҳоне зиндагӣ кунанд, ки дар он бояд хизмати бегаразона анҷом дода шавад. Ӯ онҳоро муқаррар кард, то ба ҳамватанони худ ба ҳар роҳи имконпазир ёрӣ расонанд. Аммо «ман» чунон бузург шудааст, ки онҳо чизи дигареро дида наметавонанд. Онҳо бо инсоният дар робита нестанд. Онҳое ки ба ин тарз барои худ зиндагӣ мекунанд, мисли дарахти анҷир ҳастанд, ки ҳар гуна зоҳирсозӣ дошт, вале бемева буд. Онҳо шаклҳои ибодатро риоя мекунанд, аммо бе тавба ва бе имон. Дар иқрори худ онҳо шарияти Худоро эҳтиром мекунанд, аммо итоат намерасад. Онҳо мегӯянд, вале амал намекунанд. Дар ҳукме ки бар дарахти анҷир эълон шуд, Масеҳ нишон медиҳад, ки ин зоҳирсозии ботил дар назари Ӯ то чӣ андоза нафратангез аст. Ӯ эълон мекунад, ки гунаҳкори ошкор камтар гуноҳгор аст аз касе ки даъвои хизмат ба Худо мекунад, аммо барои ҷалоли Ӯ мева намеоварад.»

«Масали дарахти анҷир, ки пеш аз ташрифи Масеҳ ба Ерусалим гуфта шуда буд, бо дарсе, ки Ӯ ҳангоми лаънат кардани дарахти бебар меомӯзонд, робитаи мустақим дошт». Орзуи асрҳо, 584.

Пас аз охири рӯбарӯӣ бо пешвоён, Исо канора гирифта, тамоми шабро дар дуо гузаронд, ва субҳ, ҳангоме ки аз назди дарахти анҷир мегузашт, онро лаънат кард.

«Мавсими анчири пухта ҳанӯз нарасида буд, магар дар баъзе маҳалҳо; ва дар баландкӯҳҳои атрофи Ерусалим ҳақиқатан метавон гуфт: “Вақти анчир ҳанӯз нарасидааст.” Аммо дар боғе ки Исо ба он ҷо омад, як дарахт чунин менамуд, ки аз ҳамаи дигарон пештар аст. Он аллакай пур аз барг буд. Хосияти дарахти анчир чунин аст, ки пеш аз кушода шудани баргҳо, меваи рӯидаистода падида меояд. Бинобар ин, ин дарахте ки пурра барг пӯшида буд, ваъдаи меваи хуб рушдёфтаре меод. Аммо намуди зоҳирии он фиребанда буд. Исо шоҳаҳои онро, аз шоҳаи поёнтарин то наздак болотарин, кофта дид ва «ҷуз баргҳо ҳеҷ чиз» наёфт. Он анбӯҳи баргҳои худнамоёна буд, ва дигар ҳеҷ.»

Масеҳ бар зидди он лаънати хушккунандае баровард. Ӯ гуфт: «Баъд аз ин то абад ҳеҷ кас аз ту мева нахӯрад». Субҳи рӯзи дигар, ҳангоме ки Начотдиҳанда ва шогирдонаш боз ба сӯи шаҳр мерафтанд, шоҳаҳои сӯхта ва баргҳои овезон диққати онҳоро ҷалб намуд. Петрус гуфт: «Устод, инак, дарахти анчире, ки Ту лаънат кардӣ, хушк шудааст».

«Амали Масеҳ дар лаънат кардани дарахти анчир шогирдонро ба ҳайрат овард. Ба назари онҳо ин ба роҳҳо ва аъмоли Ӯ монанд набуд. Онҳо бисёр вақт шунида буданд, ки Ӯ эълон мекард, ки на барои маҳкум кардани ҷаҳон омадааст, балки то ҷаҳон ба воситаи Ӯ начот ёбад. Онҳо суҳанони Ӯро ба ёд оварданд: “Писари Одам наомадааст, то ҷони мардумро ҳалок кунад, балки то начот диҳад”. Луқа 9:56. Аъмоли аҷоибӣ Ӯ барои барқарор кардан анҷом дода мешуданд, на ҳаргиз барои нобуд сохтан. Шогирдон Ӯро танҳо ҳамчун Барқароркунанда ва Шифодиҳанда мешинохтанд. Ин амал танҳо истода буд. Мақсади он чӣ буд? — мепурсиданд онҳо.»

Худо «дар раҳм шодмон мешавад». «Ба ҳаёти Худ қасам,— мегӯяд Худованд Худо,— Ман аз марги шарир ҳеҷ хушнуд нестам». Мико 7:18; Ҳизқиёл 33:11. Барои Ӯ кори ҳалокат ва эълони доварӣ «кори бегона» аст. Ишаё 28:21. Аммо маҳз аз рӯи раҳм ва муҳаббат аст, ки Ӯ пардари аз оянда боло мебардорад ва ба одамон натиҷаҳои роҳи гуноҳро ошкор месозад.

«Лаънати дарахти анчир масали амалишуда буд. Он дарахти бебар, ки баргу навои риёкоронаи худро дар ҳуди рӯ ба рӯи Масеҳ намоиш меод, рамзи миллати яҳуд буд. Начотдиҳанда меҳост сабаб ва ҳатмияти ҳалокати Исроилро ба шогирдони Худ равшан гардонад. Барои ҳамин Ӯ ба он дарахт сифатҳои ахлоқӣ бахшид ва онро ба баёнгари ҳақиқати илоҳӣ табдил дод. Яҳудиён аз ҳамаи миллатҳои дигар ҷудо ва мутамайиз истода, итоатмандии худро ба Худо эътироф мекарданд. Онҳо аз ҷониби Ӯ махсусан мавриди эҳсон қарор гирифта буданд ва барои худ адолатро болотар аз ҳар қавми дигар даъво менамуданд. Аммо онҳо бо муҳаббати ҷаҳон ва ҳирси фоида фосид гардида буданд. Аз дониши худ меболиданд, вале аз талаботи Худо беҳабар буданд ва пур аз риё буданд. Мисли он дарахти бебар, онҳо шоҳаҳои риёкоронаи худро ба боло паҳн мекарданд, дар зоҳир пурнумӯ ва барои ҷашм зебо, аммо ‘ғайр аз баргҳо ҳеҷ чиз’ намедоданд. Дини яҳуд, бо маъбади бошукӯҳи худ, қурбонгоҳҳои муқаддаси худ, қоҳинони амадорони худ ва маросимҳои таъсирбахши худ, дар ҳақиқат дар зоҳир зебо буд, аммо фурӯтанӣ, муҳаббат ва хайрхоҳӣ дар он намерасид.» The Desire of Ages, 581, 582.

Мо бо ба матраҳ сохтани ду савол оғоз кардем, ки ҳоло дар чараёни посух додан ба онҳо ҳастем. Он саволҳо инҳо буданд: «Чаро довариин зиндагон дар 9/11 оғоз ёфт? Довариин китобии зиндагон чист?»

Он чанд сатри нубуввате, ки мо ҳоло ба ҷо гузоштем, шоҳидони китобие мебошанд дар бораи довариин зиндагон. Он сатрҳои нубувват ба маротиб бештар аз танҳо «алифбо»-и доварӣ ишора мекунанд, вале мо аввал ба саволҳои 9/11 ва довариин зиндагон ҷавоб медиҳем.

«“Ман назар афкандам, — мегӯяд пайғамбар Дониёл, — то ки тахтҳо гузошта шуданд, ва Қадимул-айём нишаст: либоси Ё чун барф сафед буд, ва мӯи сари Ё мисли пашми пок; тахти Ё шуълаҳои оташ буд, ва чархҳои он оташи сӯзон. Наҳре аз оташ ҷорӣ шуда, аз пеши Ё берун меомад: ҳазорҳо ҳазор ба Ё хизмат мекарданд, ва даҳ ҳазор карат даҳ ҳазор пеши Ё меистоданд: доварӣ барпо гардид, ва китобҳо кушода шуданд». Дониёл 7:9, 10, R.V.

«Ҳамин тавр ба рӯёи пайғамбар он рӯзи бузург ва мухташам муаррифӣ карда шуд, вақте ки хислатҳо ва зиндагии одамон пеши Довари тамоми замин барои баррасӣ гузаронда мешаванд, ва ба ҳар кас “мувофиқи аъмолаш” дода хоҳад шуд. Қадим-ул-айём Худои Падар аст. Забурнавис мегӯяд: “Пеш аз он ки кӯҳҳо ба вучуд оварда шаванд, ва пеш аз он ки Ту замин ва ҷаҳонро офарида бошӣ, аз азал то абад Ту Худо ҳастӣ.” Забур 90:2. Ёст, ки сарчашмаи ҳар ҳастӣ ва манбаи ҳар шариат мебошад, ва дар доварӣ раёсат хоҳад кард. Ва ғариштагони муқаддас, ҳамчун хизматгори ва шоҳидон, ба шумори “даҳ ҳазор бор даҳ ҳазор, ва ҳазорҳо аз ҳазорҳо,” дар ин маҳкамаи бузург ҳозир мешаванд.»

«“Ва инак, монанди Писари одам бар абрҳои осмон меомад, ва назди Қадими айём расид, ва Ёро ба ҳузури Ё наздик оварданд. Ва ба Ё салтанат, ҷалол ва подшоҳӣ дода шуд, то ҳамаи қавмҳо, миллатҳо ва забонҳо ба Ё хизмат кунанд: салтанати Ё салтанати абадист, ки ҳаргиз заволи нахоҳад ёфт.” Дониёл 7:13, 14. Омадани Масеҳ, ки дар ин ҷо тавсиф шудааст, омадани дуҷуми Ё ба замин нест. Ё назди Қадими айём дар осмон меояд, то салтанат ва ҷалол ва подшоҳиро дарёфт намояд, ки дар поёни кори Ё ҳамчун миёнарав ба Ё дода хоҳад шуд. Маҳз ҳамин омадан аст, на омадани дуҷуми Ё ба замин, ки дар нубувват пешгӯӣ шуда буд, то дар анҷоми 2300 рӯз дар соли 1844 воқеъ гардад. Ҳамроҳ бо ғариштагони осмонӣ, Саркоҳини бузурги мо ба муқаддастарини муқаддасот дохил мешавад ва дар он ҷо дар ҳузури Худо зоҳир мегардад, то ба анҷоми охири аъмоли хизмати коҳинонаи Худ ба манфиати инсон машғул шавад,—яъне кори довариин таҳқиқиро ба ҷо оварад ва барои ҳамаи онҳое ки сазовори баҳраҳои он дониста мешаванд, кафорат ба амал оварад.»

«Дар хизмати тимсолӣ танҳо касоне сахм доштанд, ки бо иқрор ва тавба ба ҳузури Худо омада буданд, ва гуноҳхояшон ба воситаи хуни қурбонии гуноҳ ба муқаддасгоҳ интиқол ёфта буд; ҳаминҳо дар хизмати Рӯзи Кафорат иштирок доштанд. Ҳамин тавр, дар рӯзи бузурги кафорати ниҳой ва довариин тафтишотӣ танҳо парвандаҳои онҳое баррасӣ мешаванд, ки худро халқи Худо эътироф мекунанд. Довариин шарирон кори ҷудогона ва мустақил аст, ва дар замони дертар ба амал меояд. «Зеро вақти он расидааст, ки доварӣ

аз хонаи Худо оғоз ёбад; ва агар аввал аз мо оғоз ёбад, пас анҷоми касоне, ки ба Инҷили Худо итоат намекунад, чӣ хоҳад шуд?» 1 Peter 4:17.»

«Китобҳои сабт дар осмон, ки дар онҳо номҳо ва аъмоли одамон ба қайд гирифта шудаанд, қарорҳои довариро муайян хоҳанд кард. Набӣ Дониёл мегӯяд: “Доварӣ барпо гардид, ва китобҳо кушода шуданд.” Ваёнонгар, ҳамин саҳнаро тасвир намуда, меафзояд: “Ва китоби дигаре кушода шуд, ки он китоби ҳаёт аст; ва мурдагон аз рӯи он чи ки дар китобҳо навишта шуда буд, мувофиқи аъмолашон доварӣ карда шуданд.” Ваҳй 20:12.»

«Китоби ҳаёт номи ҳамаи онҳоеро дар бар мегирад, ки ҳаргиз ба хизмати Худо дохил шудаанд. Исо ба шогирдонаш фармуд: “Шод бошед, зеро номҳои шумо дар осмон навишта шудаанд”. Луқа 10:20. Павлус дар бораи ҳамкорони содиқи худ сухан гуфта, мегӯяд, ки “номҳои онҳо дар китоби ҳаёт аст”. Филиппиён 4:3. Дониёл, ба “замони тангие, ки монандаш ҳаргиз набуд” назар андохта, эълон мекунад, ки қавми Худо наҷот хоҳад ёфт, “ҳар касе ки навишта дар китоб ёфт шавад”. Ва илҳомбардор мегӯяд, ки фақат онҳое ба шаҳри Худо дохил хоҳанд шуд, ки номҳои онҳо “дар китоби ҳаёти Барра навишта шудаанд”. Дониёл 12:1; Ваҳй 21:27.»

«Китоби ёдгории» дар пеши Худо навишта мешавад, ки дар он аъмоли неки «онҳое ки аз Худованд метарсанд ва номи Ёро ёд мекарданд» сабт мегардад. Малокӣ 3:16. Суханони имони онҳо ва аъмоли муҳаббати онҳо дар осмон ба қайд гирифта мешаванд. Наҳеҷ ба ин ишора карда, мегӯяд: «Маро, эй Худои ман, ... ба ёд овар ва қорҳои неки маро, ки барои хонаи Худои худ кардаам, маҳв макун». Наҳеҷ 13:14. Дар китоби ёдгории Худо ҳар амали адолат ҷовидона сабт шудааст. Дар он ҷо ҳар васвасе, ки муқовимат карда шудааст, ҳар шарре, ки мағлуб гардидааст, ҳар сухани пур аз шафқати нозук, ки ба забон оварда шудааст, бо амонат навишта мешавад. Ва ҳар амали фидокорӣ, ҳар азобу андӯхе, ки ба хотири Масеҳ таҳаммул шудааст, сабт мегардад. Забурнавис мегӯяд: «Саргардонии маро Ту мешуморӣ; ашқҳои маро дар машини Худ бигузор: оё онҳо дар китоби Ту нестанд?» Забур 56:8.

Ҳамчунин сабти гуноҳҳои одамон низ ҳаст. «Зеро Худо ҳар амалро, бо ҳар чизи ниҳонӣ, хоҳ нек бошад ва хоҳ бад, ба доварӣ хоҳад овард». «Ҳар сухани беҳудае ки одамон гӯянд, дар рӯзи доварӣ барои он ҷавоб хоҳанд дод». Наҷотдиҳанда мегӯяд: «Зеро аз суханони худ сафед карда хоҳӣ шуд, ва аз суханони худ маҳкум карда хоҳӣ шуд». Воиз 12:14; Матто 12:36, 37. Ниятҳо ва ангеҳои пинҳонӣ дар дафтари беиштибоҳ ошкор мегарданд; зеро Худо «он чиро ки дар торикӣ ниҳон аст, ба рӯшноӣ хоҳад овард ва машваратҳои дилҳоро ошкор хоҳад кард». 1 Қўринтиён 4:5. «Инак, ин пеши Ман навишта шудааст, ... гуноҳҳои шумо ва гуноҳҳои падарони шумо якҷоя, мегӯяд Худованд». Ишаё 65:6, 7.

«Кори ҳар як инсон пеши Худо аз назар мегузарад ва аз рӯи вафодорӣ ё бевафой сабт мегардад. Дар муқобили ҳар як ном дар китобҳои осмонӣ, бо дақиқии даҳшатнок, ҳар сухани нодуруст, ҳар амали худпарастона, ҳар вазифаи иҷроношуда ва ҳар гуноҳи пинҳонӣ, бо ҳар гуна риёкории ҳилагарона, ворид карда мешавад. Огоҳсозиро ё сарзанишҳои аз осмон фиристодашуда, ки нодида гирифта шудаанд, лаҳзаҳои беҳуда

зоеъшуда, фурсатҳои истифода-нашуда, таъсире, ки барои некӣ ё барои бадӣ расонида шудааст, бо натиҷаҳои дурдомани он, ҳама аз ҷониби фариштаи сабткунада ба қайд гирифта мешаванд.»

«Шариати Худо меъёрест, ки ба воситаи он хислатҳо ва зиндагии одамон дар доварӣ санчида хоҳанд шуд. Ҳақими хирадманд мегӯяд: “Аз Худо битарс ва аҳкоми Ёро нигоҳ дор, зеро ки ин тамоми вазифаи инсон аст. Зеро Худо ҳар амалро ба доварӣ хоҳад овард.” Воиз 12:13, 14. Расули Яъқуб бародарони худро насихат мекунад: “Чунон суҳан гӯед ва чунон амал намоед, мисли онҳое ки бояд аз рӯи шариати озодӣ доварӣ шаванд.” Яъқуб 2:12.»

Онҳое ки дар доварӣ «сазovor шумурда мешаванд», дар эҳёи одилон ҳисса хоҳанд дошт. Исо гуфт: «Онҳое ки сазовор шумурда шаванд, то он олам ва эҳёро аз миёни мурдагон ба даст оваранд, ... ба фариштагон монанданд; ва фарзандони Худо ҳастанд, зеро фарзандони эҳё мебошанд». Луқо 20:35, 36. Ва боз Ё эълон мекунад, ки «онҳое ки некӣ кардаанд» «барои эҳёи ҳаёт» берун хоҳанд омад. Юҳанно 5:29. Мурдагон одил то баъд аз он доварӣ, ки дар он сазовори «эҳёи ҳаёт» шумурда мешаванд, барнахоҳанд хест. Бинобар ин, онҳо шахсан дар назди маҳкама ҳозир нахоҳанд буд, ҳангоме ки навиштаҳои онҳо баррасӣ гардида, парвандаҳои онҳо ҳаллу фасл карда мешаванд.

«Исо ҳамчун ҳомии онҳо зоҳир хоҳад шуд, то ба ғоидаи онҳо дар ҳузури Худо шафоат намояд. “Агар касе гуноҳ кунад, мо назди Падар Ҳомӣ дорем, яъне Исои Масеҳи Одил.” 1 Юҳанно 2:1. “Зеро Масеҳ на ба қудсҳое, ки бо даст сохта шудаанд, ва мислиёти қудси ҳақиқӣ мебошанд, дохил шуд, балки ба ҳуди осмон, то алҳол барои мо дар ҳузури Худо зоҳир гардад.” “Бинобар ин Ё ҳам қодир аст онҳое, ки ба василаи Ё назди Худо меоянд, қомилан наҷот диҳад, зеро ҳамеша зинда аст, то барои онҳо шафоат кунад.” Ибриён 9:24; 7:25.»

«Чун китобҳои сабт дар доварӣ қушода мешаванд, ҳаёти ҳамаи онҳое ки ба Исо имон овардаанд, пеши Худо барои баррасӣ меоянд. Аз касоне оғоз намуда, ки нахуст бар рӯи замин зиндагӣ кардаанд, Шафоатгари мо парвандаҳои ҳар насли пайдарпайро пешниҳод мекунад ва бо зиндагон ба поён мерасонад. Ҳар ном зикр мегардад, ҳар парванда бо диққати том тафтиш мешавад. Номҳо пазируфта мешаванд, номҳо рад карда мешаванд. Агар касоне гуноҳхое дошта бошанд, ки дар китобҳои сабт боқӣ мондаанд, ва аз онҳо тавба нашудаасту баҳшида нашудаанд, номҳои онҳо аз китоби ҳаёт маҳв хоҳад шуд, ва сабти аъмоли неки онҳо аз китоби ёдбуди Худо пок карда хоҳад шуд. Худованд ба Мусо эълон намуд: “Ҳар кӣ бар зидди Ман гуноҳ кардааст, ёро аз китоби Худ маҳв хоҳам кард.” Хуруҷ 32:33. Ва набӣ Ҳизқиёл мегӯяд: “Вақте одил аз адолати худ рӯй гардонад ва шарорат ба ҷо оварад, ... тамоми аъмоли одилонаи ӯ, ки кардааст, зикр нахоҳад шуд.” Ҳизқиёл 18:24». Ҷанҷоли Бузург, 479–483.

Мо ин тадқиқро идома хоҳем дод ва ба саволҳои бардошташуда дар мақолаи навбатии ин силсила ҷавоб хоҳем дод.